

Sygn. akt VIII C 197/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 18 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko M. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 197/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 2 października 2017 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od M. R. kwoty 2.229,24 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany w dniu 23 stycznia 2014 r. zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę bankową o nr (...), na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną. W związku z nieuregulowaniem należności niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna. W dniu 22 grudnia 2016 r. (...) Bank S.A., który połączył się z (...) Bank (...) S.A., w związku z czym przejął wszystkie aktywa i pasywa spółki przejmowanej, zbył wierzytelność przysługującą wobec pozwanego na rzecz powoda. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 1.736,88 zł tytułem należności głównej i 492,36 zł tytułem odsetek.

(pozew k. 3- 6)

Nakazem zapłaty z dnia 27 października 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami postępowania.

(nakaz zapłaty k. 6 v.)

Pozwany zaskarżył powyższy nakaz zaprzeczając, aby w dniu 23 stycznia 2014 r. zawarł umowę bankową o nr (...). Poza tym pozwany podniósł, że od kilku lat nie ma stałego zameldowania, wobec czego żaden bank nie udzieliłby mu pożyczki.

(sprzeciw k. 7)

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu.

(postanowienie k. 10)

W pozwie złożonym na urzędowym formularzu strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko z identycznym uzasadnieniem jak w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(pozew na urzędowym formularzu k. 14- 16)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 33)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 grudnia 2016 r. (...) Bank S.A. w W. zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanego.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 22- 24, wyciąg z załącznika k. 25)

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda zadłużenie pozwanego na dzień 2 października 2017 r. wynosiło łącznie 2.229,24 zł, w tym 1.736,88 zł tytułem należności głównej i 492,36 zł tytułem odsetek.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 17)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od M. R. kwoty 2.229,24 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, wynikającej z zawartej w dniu 23 stycznia 2014 r. z (...) Bank (...) S.A. umowy bankowej o nr (...). Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa zakwestionował, aby zawierała powyższą umowę bankową, czyli w istocie podniósł zarzut nieistnienia roszczenia.

W ocenie Sądu z powyższym zarzutem należy się zgodzić, gdyż strona powodowa nie wykazała, że M. R. był stroną umowy bankowej o nr (...) zawartej w dniu 23 stycznia 2014 r. z (...) Bank (...) S.A. Tymczasem pozwany już w sprzeciwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym zaprzeczył, aby był stroną powyższej umowy. Wobec tego na powodzie spoczywał obowiązek wykazania powyższej, zasadniczej okoliczności, chociażby poprzez złożenie umowy bankowej o nr (...). Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania

karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyźnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Co prawda wnosząc o zasądzenie kwoty dochodzonej pozwem powód przedstawił wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 2 października 2017 roku. Należy jednak zauważyć, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny ocenił część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wiarygodność nie została zbyt na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.